

LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJA

S P R E N D I M A S

2025 m. lapkričio 14 d. Nr. 21RE-

(AG-845/05-2025)

Vilnius

Lietuvos administracinių ginčų komisija (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos narių Edvardo Juciaus, Vytauto Kurpuveso (pranešėjas), Ingos Lipnickienės (Komisijos posėdžio pirmininkė) ir Ingos Morkvėnienės,

Komisijos posėdyje rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo pareiškėjos D. J. skundą atsakovei Vilniaus rajono savivaldybei dėl potvarkio panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus.

Komisija

n u s t a t ė :

Pareiškėja D. J. (toliau – pareiškėja) skunde prašo: 1) panaikinti Vilniaus rajono savivaldybės (toliau – Savivaldybė) mero 2025 m. rugsėjo 10 d. potvarkį Nr. M22-2940(2.1 E) „Dėl nepritarimo gėlo požeminio vandens gavybos gręžinio naudojimo ir įteisinimo (įregistravimo)“ (toliau – Potvarkis); 2) įpareigoti Savivaldybę iš naujo išnagrinėti pareiškėjos 2025 m. rugpjūčio 26 d. paraišką (toliau – Paraiška) dėl pritarimo naudoti gėlo požeminio vandens gavybos gręžinį (toliau – Gręžinys).

Paaikina, kad 2016 m. gegužės 13 d. pirkimo-pardavimo sutartimi Nr. JK-3770 pareiškėja įsigijo 0,1500 ha ploto žemės sklypą (toliau – Žemės sklypas) su gyvenamuoju namu (toliau – Gyvenamasis namas), esančius adresu (duomenys neskelbtini). Žemės sklype jau buvo įrengtas ankstesnio savininko naudotas Gręžinys, kuris tuo metu buvo vienintelis geriamojo vandens šaltinis, nes teritorijoje dar nebuvo centralizuoto vandens tiekimo. Pareiškėjai įsigijus Žemės sklypą, po kurio laiko (duomenys neskelbtini) seniūnijoje buvo įrengta centralizuota vandens tiekimo ir nuotekų šalinimo infrastruktūra, tačiau pareiškėja toliau naudojosi Gręžiniu ir nesudarė viešojo geriamojo vandens tiekimo sutarties. 2025 m. rugpjūčio 26 d. pareiškėja pateikė Savivaldybei Paraišką dėl Gręžinio įteisinimo ir naudojimo nekomercinei veiklai, tačiau Paraiška buvo atmesta, motyvuojant, kad Žemės sklypas patenka į viešojo vandens tiekimo teritoriją, kurioje įrengta atitinkama infrastruktūra.

Nurodo, jog Lietuvos Respublikos geriamojo vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo įstatymo (toliau – Įstatymas) 23 straipsnio 1 dalies 2 punkte numatyta, kad asmenys, individualiai apsirūpinantys geriamuoju vandeniu ir (arba) individualiai tvarkantys nuotekas, turi teisę viešojo geriamojo vandens tiekimo teritorijoje individualiai išgauti ir naudoti geriamąjį vandenį ir (arba) individualiai tvarkyti nuotekas, kai individualusis geriamojo vandens išgavimas, naudojimas ir (ar) individualusis nuotekų tvarkymas buvo vykdomas iki viešojo geriamojo vandens tiekimo teritorijos nustatymo ir atitinka įstatymuose ir kituose teisės aktuose nustatytus geriamojo vandens išgavimo ir nuotekų tvarkymo, nuotekų tvarkymo įrenginių priežiūros, geriamojo vandens saugos ir kokybės, sveikatos apsaugos ir aplinkos apsaugos reikalavimus.

Teigia, kad pareiškėjos Žemės sklype esantis Gręžinys buvo įrengtas dar iki 2016 m. įsigyjant Žemės sklypą su Gyvenamuoju namu, kai ši teritorija dar nebuvo priskirta viešojo vandens tiekimo zonai. Pareiškėjos nuomone, Savivaldybės meras nagrinėdamas Paraišką neatsižvelgė į šias

aplinkybes. Po to, kai (duomenys neskelbtini) seniūnijoje buvo įrengta viešojo vandens tiekimo infrastruktūra, pareiškėja nesudarė viešojo geriamojo vandens tiekimo sutarties dėl geriamojo vandens tiekimo paslaugų gavimo, kadangi naudojosi vandeniu iš Grėžinio. Dėl šios priežasties, pareiškėjai pasikreipus dėl pritarimo įteisinti ir naudoti Grėžinį nekomercinei veiklai, Savivaldybės meras neturėjo pagrindo konstatuoti, kad ši situacija patenka į atvejus, kuriais, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos gėlo požeminio vandens gavybos grėžinių įteisinimo laikinojo įstatymo (toliau – Laikinis įstatymas) 3 straipsnio nuostatomis, savivaldybės vykdomoji institucija nepritaria tokių grėžinių naudojimui.

Atsakovė Savivaldybė atsiliepiame į pareiškėjos skundą jį prašo atmesti kaip nepagrįstą.

Atsakovė nurodo, kad iš nekilnojamojo turto registro duomenų matyti, jog Gyvenamasis namas buvo pastatytas 2005 metais. Tikėtina, kad tais pačiais metais Žemės sklype buvo įrengtas Grėžinys. Tuo metu galiojo Aplinkos ministro 1999 m. gruodžio 23 d. įsakymu Nr. 417 patvirtinta Grėžinių vandeniui tiekti ir vandens šiluminei energijai vartoti projektavimo, įrengimo, konservavimo bei likvidavimo tvarka (toliau – Tvarka). Tvarkoje buvo nustatyta, kad asmenys ketinantys įsirengti grėžinį, kartu su grėžimo įmone turi pateikti paraišką savivaldybei. Savivaldybei priėmus teigiamą sprendimą, vėliau turėjo būti rengiamas grėžinio techninis projektas. Suderintas projektas laikomas leidimu įrengti grėžinį, o grėžimo įmonė privalo gauti grėžinio numerį iš Lietuvos geologijos tarnybos, pateikti grėžinio pasą ir užtikrinti, kad visi duomenys atitiktų Žemės gelmių registro reikalavimus. Taigi, Grėžinys buvo įrengtas nesilaikant Tvarkoje nustatytų reikalavimų.

Savivaldybės meras priimdamas Potvarkį rėmėsi Vietos savivaldos įstatymu ir Žemės gelmių registre neįregistruotų gėlo požeminio vandens gavybos grėžinių įteisinimo tvarkos aprašu, patvirtintu Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2025 m. liepos 30 d. įsakymu Nr. D1-113 (toliau – Aprašas) ir Laikinojo įstatymo 3 straipsnio 1 dalies 1 punktu, kuriame nurodyta, kad norint įregistruoti anksčiau įrengtą, bet Žemės gelmių registre neregistruotą grėžinį, būtina gauti savivaldybės mero ar jo įgalioto asmens pritarimą, kuris teikiamas atsižvelgiant į vandens tiekimo infrastruktūros plėtros planus. Savivaldybė nepritaria grėžinio naudojimui ir įteisinimui, jei jis yra viešojo vandens tiekimo teritorijoje, išskyrus atvejus, kai asmuo yra sudaręs viešąją vandens tiekimo ar nuotekų tvarkymo sutartį.

Savivaldybės meras, nustatęs, jog Žemės sklypas patenka į viešojo vandens tiekimo teritoriją, kurioje įrengta vandens tiekimo ir nuotekų šalinimo infrastruktūra, ginčijamu Potvarkiu nepritarė Grėžinio naudojimui ir įteisinimui. Nekilnojamojo turto kadastro žemėlapis (schema) patvirtina, kad vandentiekio atvadaai yra paruošti iki pat pareiškėjos Žemės sklypo. Be to, geriamojo vandens tiekimo ir (arba) nuotekų tvarkymo sutarties pareiškėja nepateikė. Kadangi pareiškėja nepateikė viešojo geriamojo vandens tiekimo ar nuotekų tvarkymo sutarties, vadovaujantis teisės aktų nuostatomis Potvarkis priimtas teisėtai.

Skundas atmestinas

Nagrinėjamoje byloje ginčas kilo dėl Savivaldybės mero Potvarkio, kuriuo nepritarta Grėžinio naudojimui ir įteisinimui, teisėtumo.

Remiantis byloje esančia medžiaga nustatyta, kad pareiškėja 2025 m. rugpjūčio 26 d. pateikė Savivaldybei Paraišką dėl pritarimo įteisinti ir naudoti Grėžinį.

Išnagrinėjęs pateiktus dokumentus ir vadovaudamasis Vietos savivaldos įstatymo 3 straipsnio 3 dalimi, 25 straipsnio 5 dalimi, Aprašo 5 punktu bei Laikinojo įstatymo 3 straipsnio 1 dalies 1 punktu, Savivaldybės meras priėmė Potvarkį, kuriuo nepritarė Grėžinio esančio pareiškėjai priklausančiame Žemės sklype įteisinimui ir naudojimui. Potvarkyje nurodė, kad Žemės sklypas patenka į viešojo vandens tiekimo teritoriją, kurioje įrengta centralizuota vandens tiekimo ir nuotekų šalinimo infrastruktūra, todėl nurodė pareiškėjai kreiptis į uždarają akcinę bendrovę (toliau – UAB) „Nemenčinės komunalininkas“ dėl prisijungimo prie tinklų arba pateikti geriamojo vandens tiekimo sutartį.

Pareiškėja skunde nurodo, kad vadovaujantis Įstatymo 23 straipsnio 1 dalies 2 punktu, Savivaldybės meras turėjo atsižvelgti į tai, jog Žemės sklype esantis Grėžinys jos buvo įrengtas dar tuo metu kai teritorija nebuvo viešojo vandens tiekimo zonoje.

Įstatymo 23 straipsnio 1 dalies 2 punkte nurodyta, kad asmenys, individualiai apsirūpinantys geriamuoju vandeniu ir (arba) individualiai tvarkantys nuotekas, turi teisę viešojo geriamojo vandens tiekimo teritorijoje individualiai išgauti ir naudoti geriamąjį vandenį ir (arba) individualiai tvarkyti nuotekas, kai individualusis geriamojo vandens išgavimas, naudojimas ir (ar) individualusis nuotekų tvarkymas buvo vykdomas iki viešojo geriamojo vandens tiekimo teritorijos nustatymo ir atitinka įstatymuose ir kituose teisės aktuose nustatytus geriamojo vandens išgavimo ir nuotekų tvarkymo, nuotekų tvarkymo įrenginių priežiūros, geriamojo vandens saugos ir kokybės, sveikatos apsaugos ir aplinkos apsaugos reikalavimus.

Nors pareiškėja savo poziciją grindžia Įstatymo 23 straipsnio 1 dalies 2 punkte įtvirtinta teise individualiai išgauti geriamąjį vandenį ir naudoti Grėžinį esantį jos Žemės sklype, tačiau Komisija pažymi, kad ši teisės norma nenustato absoliučios teisės naudoti individualų grėžinį. Vartojami jungtukai „ir“ šioje teisės normoje rodo, kad joje įtvirtinti reikalavimai nėra alternatyvūs, todėl tokia teisė gali būti įgyvendinama tik tuo atveju, kai yra tenkinamos abi sąlygos, t. y. tiek dėl individualaus geriamojo vandens išgavimo fakto iki viešojo vandens tiekimo teritorijos nustatymo, tiek dėl pareigos užtikrinti, kad grėžinys atitiktų kituose teisės aktuose nustatytus geriamojo vandens išgavimo, nuotekų tvarkymo, nuotekų tvarkymo įrenginių priežiūros, geriamojo vandens saugos ir kokybės, sveikatos apsaugos bei aplinkos apsaugos reikalavimus.

Pažymėtina, jog Įstatymo 23 straipsnio 1 dalies 2 punkte tiesiogiai nenurodyta kokie kiti teisės aktai reglamentuoja individualaus geriamojo vandens išgavimo sąlygas. Tačiau taikant sisteminių teisės normų aiškinimą, laikytina, kad minėta teisės norma nukreipia į kitus teisės aktus, reglamentuojančius geriamojo vandens išgavimo ir naudojimo tvarką, įskaitant reikalavimą, kad grėžiniai geriamojo vandens išgavimui būtų įregistruoti Žemės gelmių registre. Konkrečiai Lietuvos Respublikos žemės gelmių įstatyme ir Apraše yra nurodyta, jog grėžiniai skirti geriamojo vandens išgavimui turi būti registruojami Žemės gelmių registre.

Iš Nekilnojamojo turto registro duomenų matyti, kad Gyvenamasis namas buvo įregistruotas 2005 m. sausio 20 d., todėl tikėtina, kad tais pačiais metais buvo įrengtas ir Žemės sklype esantis Grėžinys. Tuo metu galiojusios Tvarkos 11, 12, 15 ir 19 punktuose buvo nustatyta, kad norint įsirengti grėžinį, asmuo privalo pateikti paraišką savivaldybei, parengti ir suderinti grėžinio techninį projektą, o suderintas projektas laikomas leidimu grėžiniui įrengti. Tvarkos nuostatos taip pat numatė, kad prieš pradėdant grėžimo darbus Lietuvos geologijos tarnyboje turi būti gautas grėžinio numeris Žemės gelmių registre, o įrengus grėžinį pateiktas grėžinio pasas registracijai. Vadinasi, ir tuo metu galiojęs teisinis reguliavimas nustatė, kad įrengti grėžiniai turėjo būti įregistruoti Žemės gelmių registre.

Pareiškėja skunde nurodo, jog Savivaldybės meras priimdamas Potvarkį neturėjo taikyti Laikinojo įstatymo 3 straipsnio 1 dalies 1 punkto nuostatų. Tačiau tokia pozicija prieštarauja pačios pareiškėjos siekiams ir veiksams – pareiškėja pati kreipėsi į Savivaldybę su Paraiška, o ir skunde Komisijai prašo įpareigoti Savivaldybę iš naujo išnagrinėti Paraišką dėl pritarimo naudoti Grėžinį. Jeigu pareiškėja savo teisę individualiai išgauti geriamąjį vandenį ir naudoti Grėžinį kildina vien iš Įstatymo 23 straipsnio 1 dalies 2 punkto, nesuprantama, kokiu tikslu ji kreipėsi į Savivaldybę su Paraiška, ir kokiais teisės aktais vadovaujantis, anot pareiškėjos, Paraiška turėjo būti nagrinėjama.

Laikinojo įstatymo 3 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodyta, kad asmuo, norintis įregistruoti Žemės gelmių registre sau nuosavybės ar patikėjimo teise priklausantį arba savo valdomą ir (arba) naudojamą Žemės gelmių registre neregistruotą grėžinį, turi gauti savivaldybės, kurios teritorijoje planuojama naudoti anksčiau įrengtą grėžinį, mero arba jo įgalioto savivaldybės administracijos direktoriaus pritarimą. Šis asmuo savivaldybės merui arba jo įgaliotam savivaldybės administracijos direktoriui teikia paraišką dėl savivaldybės mero arba jo įgalioto savivaldybės administracijos direktoriaus pritarimo naudoti grėžinį aplinkos ministro nustatyta tvarka. Savivaldybės meras arba jo įgaliotas savivaldybės administracijos direktorius, atsižvelgdamas į geriamojo vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo infrastruktūros plėtros planus arba į savivaldybės ir (ar) vietovės lygmens kompleksinio teritorijų planavimo dokumentą, pateikia pagrįstą nuomonę dėl pritarimo ar

nepritarimo naudoti gręžinį. Savivaldybės meras arba jo įgaliotas savivaldybės administracijos direktorius nepritaria gręžinio naudojimui, jei gręžinys yra viešojo vandens tiekimo teritorijoje, kurioje įrengta geriamojo vandens tiekimo infrastruktūra vadovaujantis Įstatymo 16 straipsnio 19 dalimi, išskyrus atvejus, kai asmuo, pateikęs paraišką dėl savivaldybės mero arba jo įgalioto savivaldybės administracijos direktoriaus pritarimo naudoti gręžinį, yra sudaręs geriamojo vandens tiekimo ir (arba) nuotekų tvarkymo viešąją sutartį.

Nurodytas teisinis reglamentavimas patvirtina, jog meras sprenddamas dėl pritarimo gręžinio įteisinimui turi įvertinti visumą aplinkybių. Laikinojo įstatymo 3 straipsnio 1 dalies 1 punkte aiškiai nustatyta, kad savivaldybės meras arba jo įgaliotas asmuo nepritaria gręžinio naudojimui, kai gręžinys yra viešojo vandens tiekimo teritorijoje, kurioje įrengta geriamojo vandens tiekimo infrastruktūra ir asmuo nėra sudaręs geriamojo vandens tiekimo ir (arba) nuotekų tvarkymo viešosios sutarties.

Iš byloje pateiktos medžiagos matyti, kad pareiškėjos Žemės sklypas patenka į viešojo vandens tiekimo teritoriją, kurioje įrengta centralizuoto vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo infrastruktūra. Šios aplinkybės pareiškėja neginčija. Be to, tiek Savivaldybės meras Potvarkyje, tiek pati pareiškėja skunde patvirtino, kad ji nėra sudariusi viešojo geriamojo vandens tiekimo sutarties. Iš ginčijamo Potvarkio turinio nustatyta, kad pareiškėjai dėl prisijungimo prie centralizuotų vandentiekio ir buitinių tinklų sąlygų gavimo buvo pasiūlyta kreiptis į UAB „Nemenčinės komunalininkas“.

Kaip nurodo atsakovė, vandentiekio atvadaai yra įrengti iki pat pareiškėjos Žemės sklypo ribos, todėl pareiškėja turi kreiptis į UAB „Nemenčinės komunalininkas“ dėl prisijungimo prie centralizuotų tinklų.

Atsižvelgiant į nurodytas aplinkybes, Savivaldybės meras pagrįstai konstatavo, kad pareiškėjos situacija patenka į Laikinojo įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje numatytus atvejus, kai savivaldybės vykdomoji institucija nepritaria gręžinių naudojimui ir įteisinimui.

Pareiškėjos nuomone tokiais atvejais pažeidžiama ne tik žemės sklypo savininkų teisė į nuosavybę, bet ir teisė į vandenį, kuri ginama kaip teisės į privataus gyvenimo apsaugą sudėtinė dalis. Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas savo konstitucinėje doktrinoje yra pabrėžęs, kad savininkui priklausančios nuosavybės teisės negali būti ribojamos labiau, nei būtina teisėtiems valstybės tikslams pasiekti. Be to, bet kokios valstybės priemonės turi būti proporcingos ir neapsunkinti savininko ar kito asmens teisių labiau, nei būtina ir tikslinga konkrečioje situacijoje (žr., pvz., Konstitucinio Teismo 2003 m. kovo 4 d., 2009 m. gruodžio 11 d. nutarimus).

Komisija pažymi, jog šiuo atveju Savivaldybės meras Potvarkį priėmė vadovaudamasis Laikinojo įstatymo 3 straipsnio 1 dalies 1 punktu. Kaip minėta, pagal šią normą nepritarta Gręžinio naudojimui ir įregistravimui, nes Gręžinys yra viešojo vandens tiekimo teritorijoje, kurioje jau įrengta geriamojo vandens infrastruktūra ir pareiškėja nėra sudariusi viešojo geriamojo vandens tiekimo ar nuotekų tvarkymo sutarties. Todėl Savivaldybės mero veiksmai atitinka teisės aktų reikalavimus ir yra proporcingi. Priešingu atveju susidarytų situacija, kai savivaldybės vykdomoji institucija savo veiksmais pati pažeistų teisės aktų nustatytą tvarką ir sudarytų prielaidas neteisėtai naudoti gręžinį viešojo vandens tiekimo teritorijoje. LVAT praktikoje laikomasi pozicijos, jog vienas iš pagrindinių teisinės valstybės principų, be kita ko, taikomas ir įgyvendinant viešąjį administravimą, įstatymo viršenybės principas *inter alia* (be kita ko) reikalauja, jog administraciniai aktai, susiję su asmenų teisių ir pareigų įgyvendinimu, visais atvejais būtų pagrįsti įstatymais (žr., pvz., LVAT 2019 m. rugsėjo 11 d. nutartį administracinėje byloje Nr. eA-5017-822/2019).

Pareiškėja skunde nurodo, jog Savivaldybės mero Potvarkis yra formalus pobūdžio.

Pagal Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAI) 10 straipsnio 5 dalies nuostatas, administraciniame sprendime turi būti nurodyta: 1) administracinį sprendimą priėmusio viešojo administravimo subjekto pavadinimas; 2) administracinio sprendimo data; 3) administraciniam sprendimui suteiktas registracijos numeris; 4) atliekamas tvarkomasis veiksmas arba asmenims nustatytos teisės ir (ar) pareigos; 5) administracinio sprendimo teisinis ir faktinis pagrindas ar kitos administraciniam sprendimui įtakos turėjusios aplinkybės; 6) administracinio sprendimo motyvai; 7) administracinio sprendimo apskundimo tvarka, nurodant konkrečią skundą nagrinėjančią instituciją ar įstaigą, skundo padavimo terminą ir teisės aktą, reglamentuojantį apskundimo tvarką; 8) administracinį sprendimą priėmusio asmens vardas, pavardė ir pareigos.

Aiškindamas šias VAĮ nuostatas LVAT yra pažymėjęs, kad administraciniame akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, jog jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės aktų reikalavimus, taip pat su gero administravimo principu, kurių viešojo administravimo subjektas privalo laikytis (žr., pvz., LVAT 2014 m. kovo 25 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-756-997/2014; 2015 m. rugsėjo 2 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-2760-492/2015 ir kt.).

Įvertinus ginčijamo Potvarkio turinį VAĮ ir jo principų reglamentavimo kontekste, darytina išvada, kad Potvarkyje yra visi VAĮ 10 straipsnio 5 dalyje nurodyti administracinio sprendimo elementai. Iš ginčijamo Potvarkio turinio yra galimybė identifikuoti teisinį santykį, dėl kurio yra priimtas šis administracinis aktas. Potvarkis yra individualizuotas, pakankamai motyvuotas, pagrįstas objektyviais faktais. Jame nurodyti aktualūs teisės aktai, kurie yra pritaikyti individualiai pareiškėjos situacijai, todėl Komisija atmeta pareiškėjos argumentus dėl Potvarkio formalaus pobūdžio. Šiuo atveju, skundo argumentai patvirtina, kad pareiškėjai buvo suprantamas Potvarkio turinys. Tai, kad pareiškėjos netenkina Potvarkyje nurodytos faktinės aplinkybės, negali būti pagrindu pripažinti, jog Potvarkis yra neteisėtas. Apibendrinus išdėstytas aplinkybes, darytina išvada, kad Potvarkio panaikinimui faktinio ir teisinio pagrindo nėra. Konstatavus, kad Potvarkis yra teisėtas ir pagrįstas, išvestinis reikalavimas įpareigoti atsakovę iš naujo išnagrinėti pareiškėjos Paraišką dėl pritarimo naudoti Gręžinį netenkintinas.

Remiantis išdėstytais argumentais, pareiškėjos skundas atmetinas kaip nepagrįstas.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 20 straipsnio 1 dalies 1 punktu, 22 straipsnio 1 dalimi, Komisija

n u s p r e n d ž i a :

Pareiškėjos D. J. skundą atmesti kaip nepagrįstą.

Sprendimą per vieną mėnesį nuo sprendimo priėmimo bylos šalys turi teisę apskųsti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatyme nustatyta tvarka.

Komisijos posėdžio pirmininkė

Inga Lipnickienė

Komisijos nariai

Edvardas Jucius

Vytautas Kurpuvesas

Inga Morkvėnienė